

Čís. 774.

Odvolání obžalovaného jest přípustno, vyměřil-li nalézací soud, vycházející z mylného předpokladu, že § 186 tr. zák. stanoví dvojí trestní sazbu, trest v mezích sazby, třeba použil výslovně ustanovení § 54 tr. zák., chtěje patrně vyměřiti trest domnělou sazbou vyšší.

(Rozh. ze dne 14. března 1922, Kr I 288/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v České Lípě ze dne 22. září 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186 a), b) tr. zák. a odsouzen do žaláře na 10 měsíců a nevyhověl odvolání obžalovaného co do výše trestu. Co do přípustnosti odvolání uvedl

v d ů v o d e c h :

Obžalovaný Josef L. podal odvolání do výše trestu a do výroku, jímž mu nebyl povolen podmíněčný odklad výkonu trestu. Nalézací soud ho odsoudil podle § 186 b) druhý odstavec tr. zák. za použití §§ 54 a 55 tr. zák. do žaláře na 10 měsíců, zotřeseného třikrát tvrdým ložem. Jest zřejmo, že nalézací soud vycházel z názoru, že § 186 tr. zák. ustanovuje dvojí sazbu trestní, od 6 měsíců do 1 roku a od 1 do 5 let. Tento názor jest mylným, poněvadž přitěžující okolnosti, za kterých lze podle § 186 tr. zák. zvýšiti trest až do 5 let, nelze pokládati za okolnosti přitěžující v zákoně zvlášť uvedené po rozumu § 281 čís. 11 a § 322 tr. ř., ježto zákon neurčuje, jak veliký musí býti peníz, lest nebo škoda, by ospravedlnily zvýšení trestu nad 1 rok, nýbrž ponechává soudu, by uvážil, zda podle velikosti obnosu, lsti a škody jest pachateli vyměřiti trest delší 1 roku. § 186 tr. zák. ustanovuje tedy jen jednu trestní sazbu od 6 měsíců do 5 let a, ježto nalézací soud vyměřil trest na 10 měsíců, tudíž v mezích zákonné sazby, jest odvolání obžalovaného co do trestu přípustno.

Čís. 775.

Předražování (cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák.).

Řetězový obchod a pletichy kompenzačním uhlím.

Činnost jednotlivých účastníků kompenzačního obchodu dlužno posuzovati dle obecných předpisů lichevních; pro vinu jich není výlučně směrodatným překročení jednotlivých předpisů výnosů ministerstva veřejných prací, jimiž upraven byl kompenzační obchod uhlím.

Po stránce subjektivní není třeba zjišťovati zvláště vědomí toho, kdož se neoprávněným způsobem vsunul, že činnost jeho přispěje ku zdražení zboží.

Jest věcí volného uvážení nalézacího soudu, zda započtení vyšetřovací vazby vztahuje se též na náhradní trest, uložený pro případ nedobytnosti pokuty peněžité.

(Rozh. ze dne 17. března 1922, Kr I 1018/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Táboře ze dne 20. května 1921, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem pletich a řetězového obchodu dle § 23 čís. 4 cís. nař. ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák. a přestupkem pokud se týče přečinem dle § 20 cit. nař., a nevyhověl v neveřejném zasedání odvolání jich — mimo jiné z těchto

důvodů:

Ve výnosech ministerstva veřejných prací, jimiž upravena byla otázka uhelných kompensací a jichž opisy byly při hlavním přelíčení přečteny, došla výrazu zásada, že compensační uhlí dovoleno jest vyměňovati za předměty potřeby pouze s producenty, tedy s bezprostředními výrobci, a to, pokud jde o potraviny, jen za jejich vlastní, po odvedení předepsaného kontingentu zbývající zásoby a za ceny maximální (v poslednějším ohledu viz výnos ze dne 7. dubna 1919, čís. 21.660 a ze dne 5. května 1919, čís. 30.999). Byl tudíž compensační obchod dovolen, výměna za uhlí byla však myšlena tím způsobem, že spotřebitel by dodal potraviny nebo látky, obuv atd. dolům, začez by obdržel uhlí, kterýmžto postupem by bylo arci nenastalo zvýšení cen uhlí. Výnosy tyto nejsou ovšem směrodatny v ten smysl, že by byli obžalovaní proto pletichami vinni, protože se jimi neřídili. Směrodatny jsou tu pouze zásady, jimiž dlužno se řídit s hlediska lichevního zákona vůbec. I bez výnosů těch bylo by jednání obžalovaných posuzovati stejně. Obchodování jejich spadá již proto pod pojem pletich, trestných dle § 23 čís. 4 cís. nařízení, poněvadž se obžalovaní pustili do obchodování s věcmi, jež byly pod státní uzávěrou, a to mimo cesty, platnými předpisy regulované, dodávali dolům věci, na které byla státní uzávěra, nakupovali je nad cenami dovolenými, odváděli je ze spotřeby, porušovali rovnováhu cen těch věcí, jež za uhlí směňovali, a, započítávajíce si mimo zisk tuto zdraženou cenu do cen uhlí, zdražovali tím i uhlí samo. Dle zjištění rozsudku nebyl žádný z obžalovaných producentem těch předmětů potřeby, za které uhlí směňoval. To platí v první řadě o obžalovaném R-ovi, jenž byl povoláním řezník. R. kupoval mouku za každou cenu od různých lidí, podloudným obchodem moukou se zabývajících, platil za ni až 16 K i 20 K za 1 kg, kdežto doly přejímaly ji pouze za 1 K 50 h, a prodával uhlí, jehož cena byla na dolech 2 K 20 h za 1 q, až za 28 K, tedy za cenu až 13krátě zvýšenou; rovněž vepřové maso a špek, jimiž také kompensoval, kupoval za ceny značně zvýšené; budiž tu poukázáno k nařízení ministerstva pro zásobování lidu ze dne 8. ledna 1919, čís. 9 sb. z. a n., jehož působnost spadala do doby činnosti obžalovaných, a jímž prodej, ba již i nákup vepřového a uzeného masa nad nejvyššími cenami, tam uvedenými 18 K pokud se týče 25 K prohlášen byl trestný. Když později ceny mouky i masa klesly, prodával uhlí sice levněji, na konec i za 12 K 50 h, ale i tu byla vždy cena uhlí několikrátě zvýšena oproti ceně nákupní. Vlastní kompensací opatřil si R. celkem 164.397 q uhlí a do ceny prodejní započítával rozdíl mezi cenami, jež za potraviny platil, a cenami, za něž doly je přejímaly, a nadto ještě přirážel k ceně prodejní zisk 85 K na 100 q. Producentem dodávaných potravin nebyl ani obžalovaný Eduard Sch.,

povoláním obchodník uhlím, za něhož kompensoval R. vepřové maso, které účtoval za 37 K 1 kg, kdežto doly platily zaň pouze 15 K; doly čítaly za 1 q uhlí 3 K 77 h, R. přirážel k ceně uhlí rozdíl v ceně, za kterou maso nakupoval a za kterou je dolům dodával, a účtoval ještě 85 h na 1 q jako zisk, takže uhlí přišlo obžalovaným z dolů na 12 K 23 h, čímž cena jeho na úkor spotřebitelů byla rovněž vyhnána do několikanásobné výše. Přířímým kompensátorem byl obžalovaný Karel R., jednatel a zodpovědný vedoucí obchodní společnosti ve V., jenž dodával dolům maso, látky a boty, jež rovněž za značně zvýšené ceny nakupoval. Také činností tohoto obžalovaného, jenž rovněž si započítával do prodejní ceny uhlí rozdíl v ceně, za kterou věci, jimiž kompensoval, nakoupil a za kterou je dolům dodával a vlastní zisk, byly ceny uhlí značně stupňovány. Další jeho činnost, pokud v ní shledává lichevní soud skutkovou podstatu pletich — koupil uhlí od k o m p e n s a t o r ů Ferdinanda L-a 7.000 q za 13 K 1 q, od firmy P. 8 q po 12 K 75 h a 14 K a při jeho prodeji přirážel si 140 K až 160 K při 100 q jako zisk, rovněž podle zjištění lichevního soudu značně zdražila ceny uhlí. Stejně jako obžalovaný R. počínal si i obžalovaný Maxmilián Z., revident dráhy, jenž jako takový k obchodování vůbec nebyl oprávněn. Poněvadž pak i další kompensator Jan Š. přesunoval dotyčný rozdíl v cenách na konsumenty uhlí a k ceně prodejní přirážel si dovozní, bylo i se strany jeho přivedeno skutečné zdražení uhlí. Tím je nade vše pochybnost podle těchto rozsudkových zjištění prokázána způsobilost jednání obžalovaných ceny předmětu potřeby stupňovati, uváží-li se zejména také, že obžalovaným, ano uhlí kompenzační nebylo určeno pro volný obchod, nýbrž pro ty konsumenty, kteří uhlí potřebovali pro sebe a dodali dolům kompensace, nelze pro neoprávněnost jejich obchodování přiznati vlastně žádného nároku na nějaký zisk, takže tento se jeví veskrze neoprávněným. Již tedy s hlediska hořejších skutkových zjištění lichevního soudu a právních úvah naplňuje jednání jmenovaných tu obžalovaných skutkovou povahu přečinu pletich a jsou proto bezpodstatny jejich námitky, že jim shora zmíněné výnosy nebyly známy, pokud se týče ani známy býti nemohly, že předpisy zmíněných ministerských výnosů nebyly zákonem, že tudíž bylo lze každému omlouvati se jejich neznalostí, to prý tím spíše, když, jak zdůrazňují zmáteční stížnosti R-ova a Š-ova, výnosy ty nebyly veřejně ohlášeny, nýbrž sděleny pouze uhelním inspektorátům, a nadto ještě výnos ze dne 22. září 1919, čís. 58.768 jako přísně důvěrný.

Na jednotlivé námitky budiž odpovězeno toto: Obžalovaný Josef R. vytýká rozsudku s hlediska zmatku čís. 4 § 281 tr. ř., že lichevní soud neprávem zamítl jeho návrh, by připuštěni byli svědci o tom, že mu nejen správami dolů nebylo sděleno, že kompensace smí prováděti pouze producenti, že naopak dokonce byl ku výměně uhlí za potraviny zmocněn a od dolů požádán, že tudíž o nějakém zákazu neb obmezení kompenzačních obchodů nevěděl a že o zlém úmyslu na jeho straně nelze mluvit a tudíž že při nejmenším přečin, jemu za vinu kladený, subjektivně není prokázán. Než lichevní soud právem zamítl návrhy tyto jako zbytečné. Činnost obžalovaného R-a zakládá skutkovou povahu přečinu pletich, ne proto, že kompensoval, nýbrž proto, jak kompensoval. I kdyby se připustilo, že zejména subjektivně nemuselo obžalovanému připadati zakázaným kompensovati vůbec, kdyžtž není prokázáno, že znal shora zmíněné vý-

nosy ministerstva veřejných prací, není tím řečeno, že směl kompensace prováděti způsobem, jenž již sám o sobě, nehledíc k oněm výnosům, zakládal, jak shora dovoďeno, skutkovou povahu přečinu pouštění se do pletich. Obžalovaný prohřešil se proti předpisům cís. nařízení, poněvadž, využívaje válkou vyvolaných mimořádných poměrů za účelem docílení osobního zisku, obcházel podloudným způsobem pravidelné cesty, jimiž mělo uhlí beze zdražení přijíti do spotřeby, čímž porušen byl veřejný zájem, jež chrániti je účelem cís. nařízení o zásobování obyvatelstva předměty potřeby. Že jednání obžalovaného bylo způsobilé, ceny uhlí stupňovati, a že je také skutečně zdražilo, bylo vyloženo již shora. Na věci by ničeho neměnilo, i kdyby bylo správné, že byl ku výměně uhlí za potraviny správami dolů zmocněn a požádán. Bylo by v tom spatřovati jen pohnutku, z jaké ku trestnému činu došlo, která však je pro otázku viny a kvalifikace činu bez právního významu. Prováděti důkazy v tomto směru bylo by proto zbytečno a neporušil tudíž soud oproti předpisu čís. 4 § 281 tr. ř. práva obžalovaného na zákonnou obhajobu, zamítnuv dotyčný návrh. Totéž platí i o dalším nepřipuštěném důkazu, vyžádaném si přípisu uhelného inspektorátu, rozeslaného jednotlivým horním společnostem o způsobu, jakým kompensace uhlím původně byla dovolena, neboť obžalovaný stíhán a odsouzen byl pro trestné činy, jež spáchal v roce 1919, kdy ministerstvo veřejných prací vydalo pro obchodování kompensačním uhlím nové shora zmíněné předpisy, a, ježto obžalovaný byl uznán vinným ne proto, že přestoupil tyto výnosy, nýbrž proto, že kompensoval shora vyličeným závadným způsobem. Rovněž nebylo třeba důkazu dotazem u uhelného inspektorátu a u ředitelství státních dolů o tom, že uhlí ku kompensaci použité nikdy nepřesahovalo 4 proc. těžby, jež vládou ku kompensaci byly povoleny, že tedy ostatních 96 procent těžby vždy zůstalo pro kontingentní odběratele volným a že bylo naprosto nemožno, by toto kompensační uhlí mohlo míti nějaký vliv na rozdělení uhlí kontingentního nebo na jeho cenu. Neboť jest zjištěno, že způsob obchodování kompensačním uhlím, jak je prováděl obžalovaný R., mělo vliv na cenu tohoto uhlí a je zdražovalo. Aby byly účinky jednání obžalovaného sahaly ještě dále, nikterak se k pojmu »způsobilosti zvyšovati ceny« nevyžaduje. Nerozhodným jest také důkaz o tom, že nákladní listy, na něž kompensační uhlí se dopravovalo, musely býti a byly opatřeny schvalovací doložkou ministerstva veřejných prací, pokud se týče uhelného inspektorátu, neboť potvrzování toto mělo jen formelní význam a znamenalo, že byly splněny formelní podmínky, jak jsou uvedeny v příslušných ministerských výnosech, tím však nebylo nijak osvědčeno, že byly zkoumány způsob nabytí kompensačního uhlí a cesty, kterými uhlí prošlo. I kdyby bylo správné tvrzení obžalovaného R-a, že ministerstvo veřejných prací kompensační obchody, které do 1. října 1919 byly uzavřeny, výnosem z 1. října 1920, čís. 27.816 uvolnilo a zabavené uhlí propustilo, nelze z toho ještě dovozovati a stížnost ani to netvrdí, že by schválení to se stalo u vědomí protizákonné činnosti obžalovaného. Tímto schválením nebylo by arci také ještě prokázáno, že by ministerstvu tomu byla známa pletichářská činnost, na základě níž obchody ty byly provozovány, nehledíc ani k tomu, že není zákona, který by opravňoval jednotlivé ministerstvo promíjeti trestnost činů trestných. Ostatně jak z protokolu o hlavním přelíčení a z podání, na něž se uvedený

protokol odvolává, vychází na jevo, nebyl tento návrh vůbec učiněn. Tvrzení, že, kdyby za uhlí, vytěžené ve dnech nedělních, nebyly bývaly opatřeny kompensací potraviny, nebyli by horníci ve dnech nedělních dobrovolně uhlí dobývali, a že by tudíž uhlí kompenzačního vůbec nebylo bývalo, že tedy kompenzační obchod zvětšil umožněním mimořádné těžby zásoby uhlí a přivodil uspokojení více konsumentů, jest s hlediska posuzování trestné činnosti obžalovaného R-a bezvýznamné, poněvadž působení na zvýšení těžby uhlí jest výlučně věcí příslušných horních činitelů a zásah osob třetích, vybočující z mezí, lichevním zákonem připuštěných, a prohřešující se proti němu, jest trestným bez ohledu na to, zda těžba uhlí byla tím zvýšena čili nikoliv. Byly proto právem důkazy v tomto směru nabídnuté jako nerozhodné zamítnuty. Rovněž nebylo třeba důkazu svědky o nutnosti tohoto kompenzačního obchodu a o nemožnosti jiného provádění; bylo prostě na obžalovaném, by se nepouštěl do kompenzačních obchodů způsobem závadným, by se tak nedostal do kolise s lichevním zákonem a aby zůstavil příslušným úřadům správním starost o to, jak bude lze dosíci účelů dotyčných jejich předpisů. Zmateční stížnost obžalovaného R-a vytýká dále s hlediska zmatku čís. 5 § 281 tr. ř. rozsudku neúplnost a nedostatek důvodů, pokud jde o otázku, zda jednal tento obžalovaný dolosně, pokud se týče u vědomí, že to, co podniká, je trestné, jelikož prý rozsudek neuvádí ani úvah, pokud se týče podstatných důvodů, na základě nichž dospěl soud k přesvědčení, že si stěžovatel byl a musil býti vědom trestnosti svého počínání, ani důkazů, na základě nichž soud bere za prokázáno, že stěžovatel znal obsah zmíněných ministerских výnosů. Zmateční stížnost není v právu. Vždyť okolnost, znal-li obžalovaný ony výnosy čili nikoli, jest, jak výše bylo dovedeno, pro posouzení trestných činů, jimiž byl uznán vinným, bez významu a úmyslnost, dolosnost není pojmovým jich znakem. Stačí, jak níže při zmatku čís. 9 lit. a) § 281 tr. ř. bude dovedeno, že obžalovaný nemohl si býti nevědom, že se prohřešuje proti zákazu § 23 čís. 4 cit. cís. nařízení. S hlediska zmatečního důvodu dle čís. 9 a) § 281 tr. ř. vytýká stížnost R-ova, že názor prvního soudu, že kompensace byly povoleny jen producentům, je nesprávný, že názor ten nenalézá opory v nařízeních ministerstva veřejných prací, vydaných do srpna 1919, že první zmínka o producentech se děje teprve v nařízení ze dne 10. srpna 1919, kterýžto výnos se však na obžalovaného proto nemůže vztahovati, poněvadž týž po jeho vydání vůbec již nekompensoval. Stížnost jest i v tomto směru bezdůvodna. Vždyť ve všech výnosech ministerstva veřejných prací, jež spadají do doby činnosti obžalovaného R-a (výnos ze dne 7. dubna 1919, č. j. 21.660, ze dne 5. května 1919, č. j. 30.999 a následující), došla výrazu zásada, že kompenzační uhlí je dovoleno vyměňovati za předměty potřeby pouze s producenty. Lichevní soud shledal ostatně v jednání obžalovaného R-a skutkovou podstatu pletich nejen proto, že, nejsa producentem, směňoval za uhlí předměty potřeby, které si k tomu cíli teprve koupil opatřoval, a že uhlí, kompensacemi získaného, nepoužil pro vlastní potřebu, nýbrž že je dále prodával, jím tudíž obchodoval, nýbrž mimo to také z toho důvodu, že jako řezník nebyl vůbec oprávněn kompensovati uhlím a že potraviny, ke kompensaci určené, kupoval pod rukou za značně zvýšené ceny a že si rozdíl v ceně, za kterou je kupoval a za kterou je dolům přenechával, připočítával spolu ještě se ziskem k ceně

prodejní, čímž ceny uhlí několikanásobně zdražoval. Bezpodstatnost dalších námitek, obžalovaným R-em z důvodu zmatku čís. 9 a) § 281 tr. ř. uplatňovaných, že totiž kompensace s producenty byly neproveditelné, že se jednalo o těžbu nedělní, že činnost kompensátorů těžbu ublí zvyšovala, že neměla žádného vlivu na utváření se cen uhlí kontingentního, jehož bylo 96 procent veškeré těžby, že nákladní listy byly opatřovány ministerstvem veřejných prací, pokud se týče uhelným inspektorátem schvalovací doložkou, vychází na jevo z úvah, jimiž byl vyvrácen zmatek čís. 4 § 281 tr. ř. a stačí proto na ně poukázat. Nálezací soud odsoudil však obžalovaného R-a právem i pro obchodování řetězové vzhledem na způsob, jakým v dotýčných případech s nabytým uhlím nakládal. Nepřivedl veškeré uhlí přímo do konsumu, nýbrž prodával je z valné části obchodníkům, o nichž dle zjištění rozsudku věděl, že je prodají se ziskem dále. Takto zavinil, že uhlí přecházelo z jednoho překupníka na druhého, a bylo tím na převodu do spotřeby zbytečně a na úkor spotřebitelstva zdržováno a zdražováno dalšími překupnickými zisky. Zmateční stížnost R-ova namítá tu s hlediska zmatku čís. 9 lit. a) § 281 tr. ř., že jeho činnost byla nezbytná a užitečná, poněvadž prý spojil přímo konsumenty s výrobou uhlí. Než námitka tato jest bezpředmětna, poněvadž z rozhodovacích důvodů je, jak konečně i sama stížnost připouští, zcela nepochybně zřejmo, že lichevní soud uznal stěžovatele vinným přečinem řetězového obchodu pouze ohledně uhlí, prodaného jím obchodníkům. Stížnost uplatňuje dále v tomto směru, že činnost stěžovatelova byla prospěšná, poněvadž jí byla zvýšena těžba uhlí. Než tu nejde o to, zdali činnost obžalovaného byla neužitečná a zbytečná co do opatřování uhlí, nýbrž co do způsobu, jakým je přiváděl do obchodu. S hlediska téhož důvodu zmatečnosti vytýká stížnost, že prý rozsudek neuvádí žádných důvodů pro to, že si obžalovaný byl a musil býti vědom, že jím prováděný obchod kompenzační je trestným a zakázaným a že nebylo dokázáno, že jednal dolosně. Než tu je uvážiti, že ustanovení § 1 tr. zák. nemá místa, poněvadž nejde o zločin ani o delikt, k jakému se zlého úmyslu vyžaduje dle speciálního zákona, nýbrž o přečin, k jehož skutkové podstatě stačí dle § 238 tr. zák. po stránce subjektivní, že bylo jednáno proti zákazu. Správně jest arci, praví-li zmateční stížnost, že činu trestného lze se dopustiti jenom vědomě. Přestoupení zákazu nebylo by trestno, kdyby je nebylo lze přičítati pachateli k vině a k té je v první řadě třeba, by si pachatel byl vědom svého činu v oněch směrech, jež se stanoviska práva trestního mají význam. Je-li činem, o jehož posouzení se stanoviska práva trestního jde, jednání obchodní, přichází z důsledků jeho v úvahu zejména okolnost, že je to činnost výdělečná, při níž její náklad a zisk přesouvá se na kupitele a v poslední řadě na spotřebitele zboží. Tohoto pojmově nutného následku své činnosti pak si obchodující, zejména obchodník z povolání, nemůže býti nevědom. Není proto ani třeba, by bylo zvláště zjišťováno vědomí obchodníkovu, že činnost jeho spotřebiteli zboží zdražila. Předpokládá se po zákonu právem, jakmile čin sám je přičítatelný. Obchoduje-li se pak řetězově — jako je tomu v daném případě — t. j. způsobem se stanoviska celku hospodářsky neodůvodněným a zbytečným, nastávají účinky, jimž brániti chce § 23 čís. 4 cís. nařízení svým zákazem, nucen je totiž spotřebitel zaplatiti v ceně zboží také peníz, o jehož vyzískání šlo obžalovanému, vsunuvšímu

se hospodářsky bezdůvodně v řadu činitelů hospodářsky nutných, nehledě ani k dalším pro spotřebitele škodlivým důsledkům takové činnosti, jako je zdržení zboží na přechodu z výroby do spotřeby. Uvědomění si, že páše čin nedovolený, nebylo třeba k trestnosti skutku, neboť hospodářského významu svého činu nemohl si obžalovaný býti nevědom a neznalostí zákazu, vysloveného byť i zákonem speciálním, nelze se nikomu brániti (§§ 3, 233 tr. zák.). Totéž ještě větší mírou platí i o pletichách, v kterémžto směru rozsudek zjišťuje, že činností obžalovaného byly ceny uhlí oproti ceně nákupní až 13krát zvýšeny a že obžalovaný jednal, využívaje mimořádných válkou vyvolaných poměrů jen za účelem docílení osobního zisku a nemohl si tudíž býti nevědom, že jednání jeho bylo způsobilé, ceny tohoto předmětu stupňovati, a že ceny uhlí skutečně značně zdražilo.

Vzhledem k vývodům v odvolání obžalovaného K-a, dle nichž vazbou jest prý odpykán též náhradní trest vězení, se podotýká toto: Lichevní soud prohlásil za odpykaný trest tuhého vězení v trvání tří neděl, zostřeného jedním tvrdým lůžkem, nikoli však též pokutu peněžitou a tedy také ne náhradní trest vězení v případě její nedobytnosti. Výrok tento není v rozporu s ustanovením § 266 lit. a) tr. zák. ve znění zákona ze dne 20. července 1912, čís. 141 ř. zák. Vždyť tento zákon ponechává volnému uvážení soudu způsob, jak jest započítati vazbu do trestu na svobodě, což vychází na jevo z úvahy, že vyšetřovací vazba jest mírnější než trestní vazba, v daném případě trest tuhého vězení, zostřeného ještě tvrdým lůžkem, čemuž svědčí také obrat tohoto zákonného ustanovení »anzurechnen« a nikoliv »einzurechnen«.

Čís. 776.

Pokud jest člen vojenské policie, zakročující proti osobám civilním, osobou vrchnostenskou ve smyslu § 68 tr. zák.

(Rozh. ze dne 18. března 1922, Kr I 844/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 10. června 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem dle § 81 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce věcné (čís. 9 a) § 281 tr. ř.) dovozuje stížnost, že zde nejsou náležitosti skutkové podstaty zločinu dle § 81 tr. zák. Vojenská policie není prý povolána, zakročovati v případech jako je tento (proti civilním osobám) vůbec, a policie vojenská z Litoměřic nebyla oprávněna zvláště zakročiti mimo obvod města v Žernosekách, kde vykonává bezpečnostní službu výhradně obecní policie dle § 28 čís. 2 obec. zřízení. Stížnost není odůvodněna. Vojenská policie v Litoměřicích byla čistě vojensky organisovaným sborem bezpečnostním, který podléhal přímo tamnímu vojenskému velitelství, který však byl dle příslušných instrukcí minist. Národní obrany až do března 1920 oprávněn, zakročovati